

17^{de} JAARGANG, NR. 319
10 JUNI 2019

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 JAZZ OP PAPIER

5 JAZZ OP DE PLAAT

Anne Chris, Paul Bley,
 Undercurrent Trio,
 Luca Aquino e.a.

10 JAZZ OP DE PLANKEN

Amersfoort Jazz Festival,
 Keyon Harrold.

EN VERDER O.A.:

13 Sonny Criss (Erik Marcel Frans)

16 De essentie van de blues (HvE)

18 Europe Jazz Media Chart

15,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2019

NR. 320 KOMT 24 JUNI UIT

NIEUWS

**Expression of Art Award
 voor Ben Fitzpatrick Quartet**

Het Ben Fitzpatrick Quartet heeft 26 mei in Amsterdam de Expression of Art Award 2019 gewonnen. De groep ontving 5.000 euro, te besteden aan verdere muzikale ontwikkeling. De publieksprijs, een bedrag van 750 euro, was voor het Stan van de Wetering Quartet.



Publieksprijswinnaar Stan van de Wetering. (Publiciteitsfoto)

Voor de Award waren ook het Ian Cleaver Quartet en Forest Light in de race. Elke formatie gaf in het voorjaar een concert in het Conservatorium Hotel, Amsterdam. De jury, bestaande uit Edo Righini (hoofd jazz Conservatorium A'dam (CvA)), saxofonist Jasper Blom en gitarist Reinier Baas, koos de winnaar tijdens de 'Grande Finale' op 26 mei. Eerdere winnaars van de Award waren het Mo van der Does Quartet, het Gijs Idema Trio en het Gideon Tazelaar Trio. De strijd om de Award staat open voor studenten van het CvA.



ia 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDE 2003



De Duitse IBBC-winnaars met in hun midden Marja Ruigrok, loco-burgemeester van Haarlemmermeer. (Foto: Ton Hofstra)

**LANDESJUGENDJAZZORCHESTER HAMBURG
 WINT INT. BIG BAND COMPETITON HOOFDDORP**

Het Landesjugendjazzorchester Hamburg heeft 25 mei in Hoofddorp de Topklasse van de Corendon International Big Band Competition (IBBC) gewonnen. In de Eerste klasse zegevierde de Letse Jelgava's Youth Big Band.

Tijdens de Corendon International Big Band Competition bonden vijftien bigbands in twee klassen – de topklasse en de eerste klasse – de strijd met elkaar aan. De bands waren afkomstig uit Duitsland, Tsjechië, Italië, Engeland, Nederland en Letland. Een groot deel van de bigbands bestond uit jongeren. In de Topklasse kwamen vijf orkesten uit: Bigband Blast!, Prague JJ Conservatory Jazz Orchestra (CZ), Landesjugendjazzorchester Hamburg (DE), Codarts Big Band en Berlin Jazz Composers Orchestra JayJayBeCe (DE).

[vervolg op de volgende pagina links...](#)

vervolg Int. Big Band Competition

De Eerste klasse had de volgende bezetting: Amsterdam Big Band, Eindhoven Jazz Orchestra, Jelgava's Youth Big Band, North East Ska* Jazz Orchestra (IT), Groove m.b.h. (DE), Big Band Utrecht, Blue Note Big Band (DE), University of Surrey Big Band (UK), Humboldt Big Band (DE) en Silent Explosion Orchestra.



Beste blazer: saxofonist Artūrs Sebris. (Foto: Ton Hofstra)

De bigbands werden beoordeeld door een zes man tellende jury onder leiding van de Amerikaanse trompettist Kurt Weiss en met verder pianist Rob Horsting, vibrafonist Frits Landesbergen, drummer Cees Kranenburg, trombonist Ulrich Plettendorff en dirigent Pieter van den Dolder. De jury gaf de tweede prijs in de Topklasse aan de Codarts Big Band en in de Eerste klasse aan het Silent Explosion Orchestra. Tot de beste blazer werd saxofonist Artūrs Sebris van Jelgava's Youth Big Band gekozen. Het IBBC maakt deel uit van het jaarlijks in Hoofddorp gehouden TAKE OFF Music Event.

Nieuwe namen Rockit Groningen

De organisatie van het Rockit Festival Groningen heeft een aantal nieuwe namen uit de programmering van de komende editie bekendgemaakt: Linda May Han Oh Quintet, trompettist Jaimie Branch, BeraadGeslagen, saxofonist Joris Roelofs en drummer Han Bennink komen naar Groningen. Eerder al werden de trompettisten Ibrahim Maalouf en Christian Scott aTunde Adjuah, en gitarist John Scofield vastgelegd. Rockit is 9 november in de zes zalen van het Groningse muziekcomplex De Oosterpoort.

NIEUWE PROGRAMMA JAZZLAB BEKEND



Wasdaman gaat op JazzLab-tournee. (Foto: Pieter Cliteur)

Onder de vlag van de Vlaamse concertreeks JazzLab gaan het komende seizoen 2019-2020 onder anderen het aanstormend talent pianist Alex Koo en oudgediende Stéphane Galland & (The Mystery Of) KEM een aantal concerten geven. Ook Le Ravage d'Ali Baba (een project van vier jonge musici die inventieve muziek koppelen aan een maatschappelijk project rond vluchtelingen) en Bruno Vansina met zijn project 12/12 en **Wasdaman**, een jazzrockformatie rond pianist Bas Bulteel, staan op het programma. En dan is er nog de double bill van de Natasha Kelly Group en Pentadox (in trio- en sextetbezetting). Het seizoen wordt afgesloten met GingerBlackGinger, het JazzLab Impuls-project van bassiste Yannick Peeters. "Ons nieuwe seizoen bestrijkt het hele gamma van lyriek tot energie, bedwelmt met hypnotiserende songs, schopt je (hopelijk!) een geweten en prikkelt met pittige interactie en kleurrijk experiment", aldus de programmeurs.

Meer info: <https://www.jazzlab.be>

HERUITGAVE JAZZ-DEBUUTALBUM RITA HOVINK

'Love Me Or Leave Me', het debuutalbum van zangeres **Rita Hovink is opnieuw uitgebracht. De heruitgave is een initiatief van producer Frank Jochemsen en 678 Records. Jochemsen kon gebruikmaken van de originele tape. De plaat verscheen oorsponkelijk bij Decca in 1970.**

Hoewel ze voornamelijk bekend is van Nederlandstalige liedjes als 'Laat me alleen', 'Antonio' en 'Ay Dolores', debuteerde Rita Hovink als jazz-zangeres. "Haar eigenwijze, vaak lekker lome timing en de puurheid van de stem, onmiskenbaar was Hovink een groot talent", aldus Micha Andriessen in Trouw van 31 mei. 'Love Me Or Leave Me', met onder anderen saxofonist Harry Verbeke, gitarist Wim Overgaauw en fluitist Thijs van Leer, kreeg goede recensies, maar de verkoop was slecht. De plaat ging maar vierhonderd keer over de toonbank. In 1973 maakte Hovink nog een jazzalbum: 'From Rita With Love'.

Luister hier naar een stuk van de plaat:
<https://www.youtube.com/watch?v=s-bkHH6TkOo>

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Kobe Jazz Street Award voor trombonist Baptiste Techer

Trombonist Baptiste Techer heeft 2 juni tijdens het Breda Jazz Festival de Kobe Jazz Street Award gekregen. Hij mag onder meer optreden tijdens het komende Kobe Jazz Street Festival in Japan. Baptiste trad in Breda op met de Festival Surprise Band onder leiding van Bart Wouters. De Fransman heeft een voorliefde voor New Orleans-jazz.

Voor het eerst geen Jazz ten Toon gelijk met Breda Jazz Festival

Voor het eerst sinds 1971 was er dit jaar tegelijkertijd met het Breda Jazz Festival geen Jazz ten Toon. De stichting die dit evenement (waarin jazz en beeldende kunst met elkaar worden verbonden) jaarlijks organiseert kreeg in februari te horen dat de gemeente Breda geen subsidie meer zou verstrekken en het was te kort dag om nog andere geldschieters te vinden. De gemeente was van mening dat Jazz ten Toon de relatie tussen jazz en kunst in de subsidieaanvraag niet goed duidelijk had gemaakt en dat het evenement vanwege de eigen identiteit beter niet in dezelfde periode als het Breda Jazz Festival kan plaatsvinden (iets dat al sinds 1971 gebeurt). Of Jazz ten Toon volgend jaar terugkomt is onbekend. Het Breda Jazz Festival was van 30 mei tot en met 2 juni.

Meer info:

<http://www.jazztentoonbreda.nl>

Frans Schellekens overleden

Op 65-jarige leeftijd is 3 juni fotograaf Frans Schellekens overleden. Hij fotografeerde veel jazz, onder meer ruim tien jaar voor het blad Jazz Nu. Hij was in de jaren tachtig en negentig te gast bij het North Sea Jazz Festival en tal van concerten.

EWF-zanger Philip Bailey maakt solo-album met jazzmusici

Onder anderen pianist Robert Glasper, bassist Christian McBride, saxofonist Kamasi Washington, toetsenist Chick Corea, gitarist Lionel Loueke en drummer Steve Gadd werkten mee aan het nieuwe solo-album van Earth Wind & Fire-zanger Philip Bailey. De plaat, 'Love Will Find A Way' getiteld, verschijnt 21 juni bij Verve. Als single is al het nummer 'Billy Jack' van Curtis Mayfield uitgebracht. De plaat is Baileys twaalfde solo-album. Zijn meest succesvolle was het door Phil Collins geproduceerde 'Chinese Wall' uit 1984.



Naomi Adriaansz (links) en mondharmonica-speler Tim Welvaars tijdens de presentatie van het Jazzproject. (Foto: Jan Walburg)

ACHTHONDERD BREDASE SCHOLIEREN SLUITEN IN CHASSÉ THEATER JAZZPROJECT AF

Verspreid over twee shows, presenterden zo'n achthonderd kinderen op 27 mei in het Chassé Theater in Breda het resultaat van het Jazzproject voor Basisscholen. Via dit project maakten de scholieren uit groep 7/8 van de basisscholen uit Breda en omgeving onder meer kennis met de oorsprong van de jazz en de culturele en sociale meerwaarde.

Het project staat onder leiding van saxofoniste Naomi Adriaansz. Zij liet de kinderen luisteren, zingen en zelf spelen, maar introduceerde de jazz ook via dans, beeld, taal en kunst. Tijdens elk van de twee eindpresentaties werden de zingende, klappende, tikkende en dansende leerlingen begeleid door een jazzband. De kinderen maakten ook een jazzposter en mochten op het podium met de band meespelen. Het Jazzproject werd negen jaar geleden door Adriaansz nieuw leven ingeblazen. Het werd daarvoor jaren met succes door de Stichting Jazz Ten Toon georganiseerd. **Meer info:** www.jazzproject.nl



Zaterdag 25 mei bezochten tussen de honderdvijftig en tweehonderd liefhebbers de vierde editie van het PJPJ Piet Wezepoel Jazz Festival in Voorschoten. Publiekstrekker was Eric Ineke's JazzXpress. Op de foto van links naar rechts Tineke Postma (altsax), Gidon Nunes Vaz (trompet), Marius Beets (contrabas) en Sjoerd Dijkhuizen (tenorsax). Buiten beeld bleven Rob van Bavel (piano) en bandleider Eric Ineke (drums). (Persfoto)



Geen gemeentelijke subsidie voor Jazz Maastricht in 2020

Als het aan het college van burgemeester en wethouders van Maastricht ligt krijgt concertorganisator Jazz Maastricht vanaf 2020 geen subsidie meer. Het dagelijks bestuur van de stad stelt dit in een brief voor aan de gemeenteraad. Ook onder meer de Grafische Ateliers en de Bachvereniging Maastricht vissen voortaan achter het net. B&W denkt dat stopzetting van deze subsidies het culturaanbod in Maastricht 'in de breedte' niet aantast. Directeur van Jazz Maastricht Pieter Schoonderwoerd snapt er niets van: "Er wordt een genre wegbezuinigd." Volgens het college kunnen jazzconcerten voortaan ook in de reguliere programmering van het Theater aan het Vrijthof worden opgenomen.

10.000 euro meer gedoneerd tijdens Breda Jazz Festival 2019

Door bezoekers wat nadrukkelijker om een vrijwillige financiële bijdrage te vragen (zie ook de vorige Jazzflits), heeft het Breda Jazz Festival ten opzichte van vorig jaar 10.000 euro meer aan donaties ontvangen. "Dat is mooi, want de organisatie had het geld hard nodig. Bovendien is het een blijk van waardering van het publiek", zegt secretaris Willem Schoonebeek op de website van Omroep Brabant. Ook de merchandise deed het goed. Schoonebeek: "We hebben gemerkt dat een vast verkooppunt wel heel goed heeft gewerkt. Dat heeft een forse duit in het zakje gedaan." Er kon niet alleen contant geld in een collectebus worden gestopt, maar ook met pin of met een QR-code worden gedoneerd. Het gratis toegankelijke Breda Jazz Festival was van 30 mei tot en met 2 juni.

BIM ROEPT PODIUMPRIJS VOOR KLEINE JAZZPODIA IN HET LEVEN

Op initiatief van Mark Alban Lotz reikt de Beroepsvereniging Voor Improviserende Musici (BIM) dit najaar een prijs uit aan een klein jazzpodium. De BIM Podium Prijs is bedoeld om 'kleine jazzpodia in het land een hart onder de riem te steken'. De prijs bedraagt 2.000 euro.

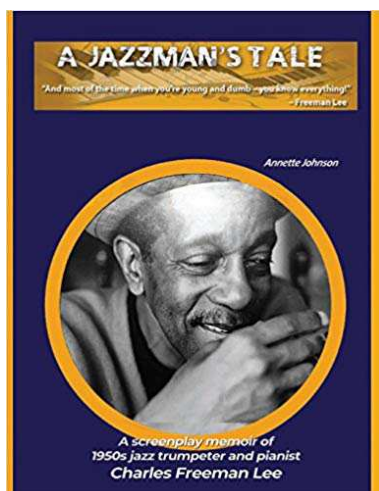
Met dat geld kan het winnende podium artiesten aantrekken die anders buiten het bereik zouden liggen. "De prijs is tevens een beloning voor het trouwe publiek dat geniet van optredens op de kleine jazzpodia. Want de luisteraars (..) dragen bij aan een levendige jazzscene", aldus de website van de BIM. Als externe deskundige 2019 is trombonist Joost Buis aangesteld. De genomineerde podia voor de BIM Podium Prijs 2019 zijn: Brebl (Nijmegen), De Pletterij (Haarlem), Heerlen Jazz, Hot House Leiden, Jazz in Groningen, It's Time for Jazz (Zutphen), Jazz Inverdan (Zaandam), Jazzblazzt (Hunsel), Mahogany Hall (Edam), Plus-etage (Baarle-Nassau) en Studio Loos (Den Haag). De winnaar wordt in september bekendgemaakt.



De Belgische tromboniste Nabou Claerhout deed haar bachelor bij Codarts in Rotterdam. Ze speelde onder meer in het Nationaal Jeugd Jazz Orkest 2016. Tegenwoordig heeft ze haar eigen kwartet NABOU. Op 30 mei was ze te gast in Jazzclub de Ploeg in Diepenbeek. Daar werd ze begeleid door Arne Van Coillie (piano), Flor Van Leugenhaeghe (bas) en Gert-Jan Dreessen (drums). (Foto: Jean Schoubs)

JAZZ OP PAPIER

EEN FILMSCENARIO



Annette Johnson.
A Jazzman's tale : a screenplay memoir of 1950s jazz trumpeter and pianist Charles Freeman Lee
 [S.l. : eigen uitg.], 2017
 XXXII, 147 pag. : ill. ; 28 cm.
 ISBN 978-1-54464891-0 pbk;
 Prijs 30 euro.

Zoals overall zijn er ook in de jazz musici genoeg die niet of nauwelijks aan de bak kwamen. Om ons tot trompettisten te bepalen, kunnen we denken aan Dupree Bolton, Melvin Broiles, Wilbur Harden, Gene (Clarence) Shaw en in ons land Han Tromp en Koos van Beurden. Misschien waren ze niet goed genoeg, maar ook zullen persoonlijke omstandigheden een rol hebben gespeeld. Ook (Charles) Freeman Lee (1927-1997) hoort in dit rijtje. Aan hem is nu een uitgave gewijd in de vorm van een filmscenario.

Freeman Lee, geboren in New York City, studeerde aan de Wilberforce University in Ohio. Hij haalde er een graad in biologie, bekwaamde zich op trompet en speelde piano in de plaatselijke band van trompettist Snooky Young. Lee voelde zich aangetrokken tot de muzikale ontwikkelingen in New York en besloot daar zijn geld te verdienen met bebop. Dat lukte maar half. Hij speelde met Eddie Cleanhead Vinson en James Moody, maar liep een ochtendrepitie van Thelonious Monk mis, toen zijn huisgenoot, bassist John Simmons, had verzuimd hem te wekken. Opnamen voor de plaat beperken zich tot twee kantjes met saxofonist Charlie Singleton en een session voor Blue Note in een kwintet van pianist Elmo Hope, waarin ook tenorist Frank Foster (juni 1954). Freemans solo's daarin variëren van matig tot redelijk. Enfin, het ging niet, en Freeman zocht een baan bij het onderwijs. Begin jaren tachtig pakte hij de trompet weer op en zocht zijn heil in Europa. Vlak daarvoor had zijn zuster, Jane Lee Ball, hoogleraar aan de universiteit van Wilberforce, hem al eens uitgebreid ondervraagd over zijn leven als muzikant en in 1993 - 'in a European café full of chatter' - deed een jonge journalist, Annette Johnson, dat nog eens over in Parijs. Op basis van deze beide interviews rijpte bij haar het plan voor een filmdocumentaire, waarvoor ze in 1998 alvast een filmscenario schreef. Daar geen enkele filmregisseur het sindsdien bleek te hebben opgepakt, heeft de auteur kennelijk besloten het dan maar in deze vorm te publiceren.

Annette Johnson heeft zich beperkt tot de periode in New York en deelde die op in scènes die heen en terug springen in de tijd. En zo trekken voor ons voorbij: het zoeken naar werk, de gesprekken over het spel van collega's, de onderlinge ruzies, het huwelijksleven, de aanvaringen met de narcoticabrigade. Met het inlassen van een 'reverie' grijpt ze terug op Freemans jeugd. Aanvullende informatie wordt ons verstrekt met snippers van haar eigen interview en enige 'voice-overs'. Muzikanten worden met hun ware naam opgevoerd; verder is er sprake van een Dacosta, Smitty, Westbroek en ene Sonny - dat kan Rollins zijn of Stitt.

Er zijn tal van aanwijzingen: of de opnamen binnens- of buitenshuis plaatsvinden, 's nachts of overdag, over het gebruik van fade-ins en fade-outs, omgevingsgeluiden en de muziek. En hier en daar vermeldt het script objecten waar de camera zich op moet richten, zoals tijdens de autorit naar Indiana.

De dialogen zijn vlot geschreven, in alledaagse taal, inclusief herhalingen, haperingen en gedachtesprongen. Van de lezer wordt wel enig voorstellingsvermogen verwacht; het zal helpen bij het opvoeren van het leestempo.

Een aanhangsel bevat het integrale interview door Freemans zuster. Het boek sluit af met een serie duister uitgevallen foto's van muziekensembles op de universiteit van Wilberforce tegen het eind van de negentiende eeuw. Curieus is de foto van Freeman, anno 1992, samen met de Nederlandse gitarist Wiebe Wilbers.

Jan J. Mulder

Beluister Charles Freeman Lee hier:
<https://bit.ly/2EXeKel>

JAZZ OP DE PLAAT

ANNE CHRIS
Flowing Freely
 o twenty records



Bezetting:

Anne Chris (zang), Bas van der Wal (bas), Daan Herweg (piano), Kasper Kalf (bas), Jasper van Hulten (drums), Yuri Kuefner (percussie) Hester van der Vlugt, Heleen van der Hoeven, Noortje Köhne, Saartje van Camp (strings), Cord Heineking (basgitaar, piano).

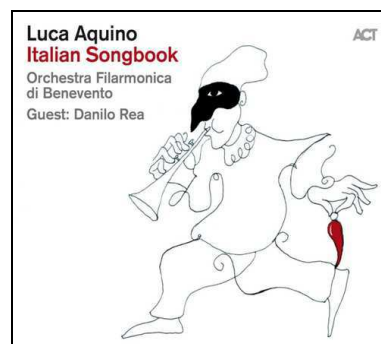
Zingen is er bij Anne Chris letterlijk met de paplepel ingegoten. Al als kind zong ze de door haar vader geschreven kinderliedjes, welke ze in 2013 ook nog eens heel charmant aan de cd toevertrouwde. Anne Chris heeft sinds haar afstuderen aan het conservatorium in Amsterdam een stevige reputatie opgebouwd als jazz-zangeres. Snel stond ze al op het North Sea Jazz, in het Bimhuis en in het Concertgebouw. Toch is ze geen jazzvocaliste in de enge zin van het woord. Haar muzikale focus is veel breder. Zo zong ze met Youp van 't Hek duetten in zijn theatershow Sneeuwstorm. Haar nieuwste cd 'Flowing Freely' is dan ook geen echte jazz-cd, maar wel een jazzy cd met heel lekkere muziek, variërend van mooie luisterliedjes tot heel dansbare, vederlichte 'grooves'. De meeste stukken zijn door Anne zelf geschreven, met als uitzondering het nummer 'Free' van Stevie Wonder en de Minnie Riperton-hit 'Loving you'. Anne Chris heeft op deze cd een klinkende band achter zich, met in het nummer 'Sugar Stevie Ray' als bonus een stringkwartet in de begeleiding. Ook in een heel kleine setting met alleen de gitaar voelt Anne Chris zich thuis. In de nummers 'Blue coat' en 'Loving you' zingt ze spatzuiver de sterren van de hemel. Zonder de andere muzikanten in haar band te kort te doen is Bas van der Wal op gitaar wel een smaakmaker. Zijn gitaarsolo's zijn heel relaxed, soms op het dromerige af. Het zijn deze details die samen met de fraaie arrangementen van de cd 'Flowing Freely' een aanrader maken.

Sjoerd van Aelst

Luister hier naar het titelnummer:
https://www.youtube.com/watch?v=F7QE4D3IJ_c

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

LUCA AQUINO
Italian Songbook
 Act Music



Bezetting:

Luca Aquino (trompet, bugel), Danilo Rea (piano), Natalino Marchetti (accordeon), Orchestra Filarmonica di Benevento.

'Luca Aquino plays ballads' zou een aardige ondertitel zijn geweest voor deze productie. De tempi liggen vrijwel constant zó laag, dat ze bijna afwezig lijken. Dit maakt 'Italian Songbook' tot een album dat de luisteraar in kleine doses tot zich moet nemen. Anders kan al dat drama en al die ellende wat te veel worden.

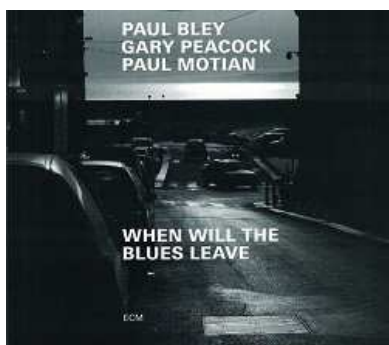
De rode draad is het geboorteland van Luca Aquino (trompet, bugel): Italië dus. De stukken komen deels uit het repertoire van internationale bekendheden als Ennio Morricone en Nino Rota. Er is ook werk bij van lokale sterren onder wie Lucio Dalla en Fabrizio De André. Zij zijn 'cantautori' ofwel, in goed Nederlands: singer-songwriters.

Voorts kan Chet Baker niet ontbreken. Baker was een van Aquino's jeugdhelden én is nog steeds een Italiaans idool. Wie wel eens rondsurft op YouTube, weet dat Chet geregeld te gast was in grote showprogramma's op de Italiaanse tv. Niks geen underground of subcultuur. Van Chet speelt Aquino 'So che ti perderó', een van de Italiaanse liedjes die Chet zelf schreef en vervolgens opnam in 1962 met steun van Morricone.

De trompet wordt weelderig omlijst door het symfonieorkest van het stadje Benevento, maar soms ook sober begeleid door accordeon en piano. Aquino kent zijn Miles, maar lijkt vooral geïnspireerd door de late Chet, zoals we kennen van 'Live From The Moonlight' en 'Diane'. Chet was toen een specialist in het fluisteren op de trompet, en dat gefluister beoefent Aquino hier consequent. Het is niet makkelijk om zo de aandacht vast te houden. Maar, nogmaals: dit album kun je het beste in kleine doses consumeren. **Jeroen de Valk**

Bekijk een video over de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=NeXPBbuzF0I>

PAUL BLEY
When Will The Blues Leave
 ECM



Bezetting:

Paul Bley (piano),
 Gary Peacock (bas),
 Paul Motian (drums).

'When Will The Blues Leave' zijn live-opnamen uit 1999, opgenomen in de Aula Magna van de Universiteit van Lugano, Zwitserland. Dit trio bestond lang maar kwam vaker niet dan wel bij elkaar en maakte voor ECM in 1970 en 1998 twee platen. Deze postuum uitgebrachte cd, Bley overleed in 2016, is een meer dan welkome aanvulling op het uitgebrachte oeuvre van dit trio. Paul Bley, geboren in Canada en de ex van Carla Bley, is een van de grondleggers van de avant-garde jazz die eind jaren vijftig met Ornette Coleman voet aan de grond kreeg.

De muziek komt uit de tijd dat dit trio, waarin drummer Billy Elgart definitief vervangen was door Paul Motian, net zijn succesvolle cd 'Not Two, Not One' had uitgebracht en in Europa rond toerde. De hier uitgebrachte nummers staan met uitzondering van Gary Peacock's 'Dialogue amour' niet op die toen recentelijk uitgebrachte cd. Met het lange openingsnummer 'Mazatlan' greep Bley wel terug op oud werk uit 1966. Het in die tijd wild gespeelde nummer heeft nu rust en diepgang gekregen, en is kenmerkend voor de vrije jazz die hier zijn hoogtepunt bereikt. De vrije improvisatie is ingebed in het kader van de compositie, met intieme, lyrische en introverte muziek als resultaat. De rust die over de luisteraar valt wordt in veel van de andere nummers gehandhaafd, die lang niet altijd zo vrij zijn als de opening, maar wel met hetzelfde introverte gevoel en dezelfde lyriek worden gespeeld, ook dankzij Peacock die met zijn contrabas Bley perfect aanvult en het subtiele drumwerk van Motian, die zich veelal beperkt tot een rustig tikje hier, een brushje daar en zichzelf wegcijfert in dienst van het trio. In het titelnummer (van Ornette Coleman) gaat het trio er stevig tegenaan met grote tempo-wisselingen en vrije en gestructureerde passages om te eindigen met een verbijsterd mooie ingetogen uitvoering van Gershwin's 'I loves you, Porgy', zonder Peacock en Motian. Dit trio heeft na twintig jaar niets aan actualiteit verloren en zou als het nu nog had bestaan nog steeds tot de absolute pianotriotop behoren.

Tom Beetz

YIANNIS KARYGIANNIS
Retrospection
www.yianniskarygiannis.com



Bezetting:

Yiannis Karygiannis (piano),
 Alessio Bruno (bas),
 Richie Struck (drums).

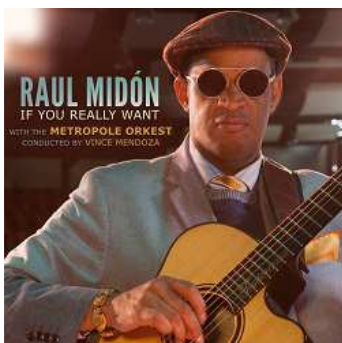
Yiannis Karygiannis is, ondanks dat hij Rotterdam als uitvalsbasis heeft, een echte Griek in hart en nieren. Zijn debuut-cd 'Retrospection' heeft hij volgespeeld met stukken muziek die vertellen over zijn liefde voor zijn land, zijn emoties over zijn vertrek en het ontheemde muzikantenbestaan. Dat klinkt allemaal hoogdravend, maar Yiannis Karygiannis zet deze persoonlijke thema's om in heel aardse muziek. Soms speelt hij lyrisch over de mooie Egeïsche zee, dan weer percussief over zijn persoonlijke onrust. Het zijn allemaal eigen stukken met een verhaal, waarvan hij een tipje van de sluier oplicht in de toelichting in het cd-hoesje. Yiannis wordt in deze muzikale reis bijgestaan door de Italiaanse bassist Alessio Bruno en drummer Richie Struck. Het trio heeft het muzikaal dik voor elkaar. Ze vullen elkaar geweldig aan en nergens slaat de verveling of de chaos toe. 'Retrospection' is dan ook voor een debuut een wel heel volwassen muzikaal document geworden. Liefhebbers van eigentijdse jazzmuziek met een nieuwsgierigheid naar nieuw talent kopen hier zeker geen kat in de zak; dus aanbevolen.

Sjoerd van Aelst

Beluister hier het nummer 'Exit':

<https://www.youtube.com/watch?v=iTK8TqrssYM>

RAUL MIDON
If You Really Want
 Artistry Music 7060



Bezetting:

Raul Midon (gitaar, zang), Efrain Toro (percussie), Metropole Orkest onder leiding van Vince Mendoza.

Een deuntje op een gestopte trompet, zijn olijke handelsmerk, onder begeleiding van zijn eigen gitaarspel, vormen de opmaat van een opgewekt liedje van singer-songwriter Raul Midon. Het Metropole Orkest (MO) haakt in en laat zich horen in de rol van het sublieme showorkest. De strijkers maken een fluwelen groove en de blazerssectie stookt het vuurtje alvast een beetje op in deze 'Ride on a rainbow'. De egards zijn voor Midon, die in deze orkestrale setting gedijt alsof hij niets anders gewend is.

'God's dream' is een dromerig liedje dat veilig op de strijkers zweeft. Het arrangement legt de tekst op het snijpunt van schoonheid en poëtische voordrachtskunst. Midons parelende gitaarspel volgt een eigen koers en hij etaleert zijn stem in alle kleuren die binnen zijn bereik liggen.

In 'If you really want' opent Vince Mendoza de deuren naar alles tussen romantiek en ronkende funk. Schmier, sleuren en schuren liggen dicht bij elkaar in dit fascinerende arrangement waarin romantiek op subtiele wijze is verweven met raffinement.

Liefde op het eerste gezicht is 'All love is blind', een ballad die in deze setting walst op een weldadig stroperige loomheid. In 'Sunshine (I can fly)' schakelt Midon over naar het Spaans en bereidt het MO een zinderende alliantie tussen show en salsa. Wie het surrealistische 'Adagio for strings' (1938) van Samuel Barber kent, heeft een beeld bij 'Ocean dreamer'. 'Pick somebody up' is een adaptatie van de soulvolle seventies-ound. 'Everyone deserves a second chance' drijft op een gewelf van snaren en resoneert intens en stijlvol de 007-romantiek van John Berry.

'Sittin' in the middle' is een zeer toepasselijke titel. In dit liedje bundelen het MO en Midon de kracht van dit album overtuigend samen. Het vijftigkoppijge orkest speelt hier zeer terughoudend waardoor er een gedetailleerde gelaagdheid ontstaat.

'Suddenly' is een tijdloze song die het album afsluit in een kalme atmosfeer.

Midon is een unieke persoonlijkheid op de top van zijn kunnen. Een zanger die zijn stem moeiteloos laat bewegen tussen genres en expressiemogelijkheden. Bij het MO is hij als een vis in het water.

[...vervolg in de kolom hiernaast onderaan](#)

MILAN PETROVIC QUARTET (MPQ)
Emotions
 Metropolis Music MCD087

Bezetting:

Milan Petrović (toetsen), Lehel Nagy (saxen), Robert Gostinčar (contrabas, bas), Bogdan Zdjelar (drums), Sonja Kalajić (viol, zagen), Alexander Radojičić (shoica, percussie).

Toen de Servische pianist, componist en arrangeur Milan Petrović (1976) werd opgeleid tot historicus, was hij gelijktijdig ooggetuige van de politieke ont-wricting in zijn land. Een periode met veel werkeloosheid, dus kiest hij voor de muziek, zijn grote passie. Petrović pakt alles aan in het schnabbelcircuit en komt in aanraking met alle soorten traditionele en populaire muziek, maakt platen, speelt in diverse ensembles en geeft concerten in het hele land.

Om droog brood te vermijden monsterde Petrović een paar jaar geleden aan bij een grote cruise-maatschappij. Aan board entertaint hij de passagiers en de zeereizen verbreden zijn horizon. Ervaringen die hij meeneemt in zijn nieuwe composities. Het nieuwe album 'Emotions' is gebaseerd op de stemmingen en gevoelens die ons door het leven leiden. In deze muziek verplaatst hij zich in de regen, religie, meditatie, taboes, verdriet, angst, humor, verlangen en de toekomst, schrijft Petrović in het booklet. Het is muziek die qua stemming en atmosfeer niet in één pennestreek is te beschrijven. Ondanks de coherente opbouw beweegt 'Emotions' alle kanten op. In de basis is het MPQ een jazzkwartet. Met de toevoeging van viool, shoica (een soort steeldrum) en percussie ontstaat een ensemble dat de cross-over met volksmuziek een intense lading geeft.

Een funky touch wordt gecombineerd met een lome loungy atmosfeer, ruimtelijke vergezichten gaan over in meditatie. Zodra de viool meedoet, gaat het er vrolijk aan toe in opzweepende dansritmes. Toch ontstaat er nergens druk of dwingende stuwkracht. Petrović gaat subtiel te werk en blijft verrassen met arrangementen die onverwacht laveren en van kleur veranderen, gelijk de glinsteringen op het water of donkere wolken die wegdrijven achter de horizon.

Roland Huguenin

[...vervolg Raul Midon](#)

'If You Really Want' is een overweldigend album waarop het mooiste van het MO en haar unieke solist naar boven komen. Een coproductie met een wonderschone intensiteit. Het album is een tijdreis van sferen en associaties.

Cécile McLorin Salvant kreeg dit jaar welverdiend de Grammy voor het beste vocale jazzalbum. Toch ook een beetje jammer, want dit sfeervolle en prachtig uitgebalanceerde album is een muzikaal hoogtepunt. Wat mij betreft een album met een fonkelende gouden rand.

Roland Huguenin

UNDERCURRENT TRIO
High Tide Low Tide
 Flea Boy Records



Bezetting:

Iman Spaargaren (tenorsax, klarinet, basklarinet),
 Guillermo Celano (gitaar),
 Marco Baggiani (drums, percussie).

Het Nederlands-Argentijnse Undercurrent Trio beoogt een caleidoscopische verzameling van nummers uit te brengen. Na twee nummers van 'High Tide Low Tide' weet je dat dit gelukt is. In het openingsnummer raak je verzeild in een tamelijk vrije improvisatie en in het tweede nummer, de standard 'Dream a little dream of me', weet je dat je op het verkeerde been bent gezet. Niet dat dit een standaard uitvoering is, verre van dat, want hoewel men zich strak aan het schema houdt is de benadering uniek en apart. Bijna mechanisch, maar wel op een geestige manier die tot een glimlach uitnodigt. Zo gaat de cd verder. In 'Stone' gaat Baggiani aan de haal met het funkritme, dan komt er weer een vriendelijk gitaarnummer, een stukje highlife Afrika, West-Coast contrapunt jazz, een klassiek aandoende prelude, jazz en elektronica. Kortom, je kunt zeggen van alles wat, maar ook dat dit een ontzettend gevarieerde cd is die je van de ene in de andere ervaring en gemoedstoestand stuurt. "Het is zeker dat er steeds minder zekerheden zijn" staat op het hoesje, en aan die zekerheid voldoet deze cd helemaal, waarmee 'High Tide Low Tide' (eb en vloed) een heerlijke muzikale roadtrip is geworden.

Tom Beetz

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

WYNTON MARSALIS
50 Essential Jazz Recordings
 Deel 1

1 First true intellectual of jazz possessing encyclopedic knowledge on and off the bandstand (to his eternal damnation): **Jelly Roll Morton** 'The Complete Library of Congress Recordings';

2 Disarmingly honest and soulful melody: **Charles Mingus** 'Goodbye Pork Pie Hat', **Marcus Roberts** 'Spiritual Awakening';

3 Manifestation of genius and an unparalleled set of unique achievements (playing, composing, arranging, mentoring): **Mary Lou Williams**. As a player: 'Night life'; As a composer/arranger: 'Walkin' & swingin'; As a mentor: 'In the land of Oo-Bla-Dee' (Dizzy Gillespie's recording); Composing range: 'Scorpio';

4 Profound insight into the true meaning and nature of jazz across time, space and cultural misconceptions: **Django Reinhardt** 'Minor swing';

5 A boogaloo church shuffle in a funky 7 – damn!: **Eddie Harris** '1974 blues';

6 Super imaginative integration of European, African, American and Hispanic elements: **Machito** 'Kenya', **Duke Ellington** 'Afro-Bossa';

7 Textbook genius Improvisation: **Charlie Parker** 'Embraceable you', **Thelonious Monk** 'Sophisticated lady', **John Coltrane** 'Crescent';

8 Destination: Soul: **Oliver Nelson** 'Stolen moments', **Herbie Hancock** 'Tell me a bedtime story', **Duke Ellington** 'Blues in orbit', **Ben Webster** & Harry 'Sweets' Edison 'Better go';

9 The Sweetest of Sweet /The Hottest of Hot: **Paul Whiteman** 'Whispering', **Jean Goldkette** 'My pretty girl';

10 Supreme ambassador through effusive, ebullient, infectious playing: **Errol Garner** 'Night-concert';

11 Extremely sophisticated, yet lyrical melody/harmony combination: **Wayne Shorter** 'Infant eyes', **Duke Ellington** 'Creole blues', **Billy Strayhorn** 'Lush life', **Thelonious Monk** 'Ask me now', **Bill Evans** 'Very early', **Horace Silver** 'Peace', **Hermeto Pascoal** 'Farol que nos guía todo', **Chick Corea** 'Humpty dumpty';

12 Audience clearly enjoying themselves: **Canonball Adderley Quintet** 'Mercy, mercy, mercy';

13 Textbook study of thematic development in a long-form composition transforming a very basic four note motif into modal jazz, original counterpoint, and a beautiful ballad, while still swinging the whole time: **Duke Ellington** 'The tattooed bride';

14 Deep, deep groove of the Americas: **Tito Rodriguez** 'Como mi ritmo no hay dos'.

Bron: Jazz.org (wordt vervolgd)

FESTIVAL RABOBANK AMERSFOORT JAZZ

Datum en plaats:

23 tot en met 26 mei 2019,
Binnenstad, Amersfoort.

"Is dit weer zo'n bierfestival?" vroeg trompettist Eric Vloeimans bij de vorige editie aan de verslaggever. Vloeimans had zojuist met een kleine bezetting opgetreden in de Mannenzaal, een monument in de historische binnenstad van Amersfoort. Het dateert van de veertiende eeuw. Zijn publiek was muisstil geweest. "Wat denk je zelf?" vroeg de verslaggever. De trompettist kon, terugblikkend, alleen maar beamen: "Kennelijk niet."

Het Amersfoortse jazzfestival kende ooit een 'kroegentocht' maar is tegenwoordig meer en meer een hoogstaand én duizelingwekkend evenement. De 41^{ste} editie herinnerde aan het North Sea Jazz Festival, toen dat nog geheel in het teken stond van de jazz. Er is zoveel, dat je - waar je ook bent - steeds het gevoel hebt iets te missen wat elders plaatsvindt.

Het valt uiteen in talrijke sub-evenementen, waarvan de huidige festivaldirecteur Alexander Beets vooral het Laureate Festival benadrukt: een serie optredens van jonge prijswinnaars uit allerlei delen van de wereld. "Zo'n prijs is natuurlijk hartstikke leuk, maar uiteindelijk willen die jongeren vooral Spélen", zei Beets terecht. De Zuid-Koreaanse slagwerkster Sun-Mi Hong pronkte op de omslag van een van de brochures.

Maar er waren op wat voluit 'Rabobank Amersfoort Jazz' heet, ook twee 'artists in residence': toetsenman **Jasper van 't Hof** en zangeres Deborah Brown. Beiden traden drie dagen lang op in allerlei bezettingen. Van 't Hof maakte van de gelegenheid gebruik om achter het orgel te schuiven van de Sint Joriskerk. De geschiedenis van die kerk gaat nog verder terug dan die van het oudemannenhuis waar Vloeimans had geconcentreerd. De stad kan inderdaad bogen op een imposant historisch centrum, hetgeen tot uiting komt bij de Heritage Walks. Een combinatie van muziek met rondleidingen door de grachtengordel.

Maar verder zijn er ook de internationale uitwisselingen. Die begonnen zo'n tien jaar terug, toen Beets werd gevraagd om een festival in Thailand op te zetten.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

JAZZ OP DE PLANKEN



De tenorsaxofonisten Gideon Tazelaar (links) en Sjoerd Dijkhuizen eren Dexter Gordon met drummer Eric Ineke (midden). (Foto: Jeroen de Valk)

Het Amersfoort Jazz Festival herinnerde aan het North Sea Jazz Festival, toen dat nog geheel in het teken stond van de jazz.



Maxine Gordon (midden), de weduwe van Dexter, geniet van de muziek. (Foto: Jeroen de Valk)

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Beets stelde meteen voor: "Ik kom met een dozijn Nederlandse musici naar jullie en dan sturen jullie evenveel Thaise musici naar Amersfoort. Deal?" Ja, dat was in orde. Zo ging een traditie van start. Dit jaar was Israël tot 'focusland' uitgeroepen, volgend jaar is Hongarije aan de beurt.

Amersfoort Jazz: internationaler dan ooit

Dit brengt ons bij nog een vast onderdeel: 'World Jazz'. Wereldjazz dus. Muziek met swing en improvisatie maar verder vooral kenmerken van het thuisland. Die werd onder meer ten gehore gebracht door een trio rond gitarist **Juan 'Chicuelo' Gómez** uit Barcelona. Een man met ravenzwarte haren, brandende ogen, oogverblindend gepoetst schoeisel en een zeer zuidelijk temperament. De sfeer was soms broos-melancholiek - 'Ach... het komt wel nooit meer goed, maar er is troost' - en dan trommelde de slagwerker subtiel met zijn vingertoppen op een Cajon. Maar spoedig laaiden de emoties weer op en leek de gitarist meer noten te willen ontlokken dan er in zijn gitaar zaten.

Meer in de mainstream-hoek bevond zich als vanouds slagwerker **Eric Ineke**. Hij mocht met een grote delegatie aantreden. Allereerst natuurlijk met zijn JazzXpress, waarmee hij zijn tribuut aan tenorsaxofonist Dexter Gordon bracht. Voor wie het nog niet wist: de vermaarde dvd in de serie 'Jazz Icons' van Dex werd deels opgenomen in Amersfoort, 1963. Nog jarenlang stof tot napraat in het destijds stoffige provinciestadje. Ineke presenteerde twee Dextertjes: Sjoerd Dijkhuizen en Gideon Tazelaar. Die hadden goed geluisterd naar de duetten met Wardell Gray. Dijkhuizen nam ook nog 'I'm a fool to want you' voor zijn rekening, vol diepe wanhopige zuchten. Maar daarna voegde zich ook nog **Deborah Brown** bij de JazzXpress. Misschien wel de belangrijkste vertegenwoordiger anno 2019 van de Ella en Sarah-traditie. Ze kon gevoelvol een tekst voordragen maar scatte net zo goed. Alle noten waren onfeilbaar getimed, loepzuiver en warm van kleur. Alsof dit nog niet genoeg was, had de organisatie voor Ineke ook nog Maxime Gordon opgeduikeld. Inderdaad - de Weduwe Van. Een piepklein dametje dat niet musiceerde maar genoeg te [...vervolg in de rechterkolom](#)



Benjamin Herman was te gast bij het trio van pianist Miguel Rodriguez. (Foto: Jeroen de Valk)

vertellen had: over haar recente biografie 'Sophisticated Giant' en over de film 'Round Midnight'. Dex nam pas de hoofdrol op zich nadat hij gehakt had gemaakt van het script. Dat stond aanvankelijk vol domme praat. Het personage kampte weliswaar met een verslaving maar had ook zo zijn trots.

Festivaldirecteur Beets maakte in zijn inleidende speech maar summier melding van Trijntje Oosterhuis, hoewel die toch wel degelijk naar Amersfoort kwam. "Ja, maar we hebben óók Deborah, de grootste jazz-zangeres wereldwijd. En Sjoerd, de beste tenorist van Nederland. En we hebben Benjamin Herman, Peter Beets, Ack van Rooyen, Koh Mr Saxman, Georgie Fame, Shirma Rouse en Ruben Hein." Om maar wat op te noemen. Pin Amersfoort Jazz niet vast op één enkele naam.

Jeroen de Valk



Altsaxofonist Tony Vos (88) speelde met de Amersfoortse bigband On The Move. Links van hem gitarist Guido Eymann. (Foto: Jeroen de Valk)

KEYON HARROLD

Bezetting:

Keyon Harrold (trompet, zang),
Tony Tixier (piano, keyboards),
Burniss Travis (contrabas, basgitaar),
Charles Haynes (drums).

Datum en plaats:

25 april 2019,
LantarenVenster, Rotterdam.

Wynton Marsalis duidde zijn spel als 'de toekomst van de trompet' en DownBeat vergeleek hem met Freddie Hubbard, maar tot voor kort was de naam van Keyon Harrold (1980) vooral bekend in kringen van R&B en hiphop, waar hij al jaren succesvol is als producer, arrangeur en songwriter. Zo werkte hij samen met Beyoncé, Gregory Porter en Michael Jackson. Zijn debuutalbum 'Introducing Keyon Harrold' uit 2009 drong niet door tot Europa. Ook zijn bijdrage aan de Miles Davis beopic 'Miles Ahead' uit 2016, waarvoor hij de soundtrack opnam, bleef onopgemerkt. Bij het verschijnen van zijn tweede album 'The Mugician' in 2017, bleek ook hier de tijd rijp voor Harrold. Vorig jaar werd hij met open armen ontvangen op het North Sea Jazz Festival.

Wynton Marsalis: 'Harrold is de toekomst van de trompet'

Onlangs was Harrold terug in Nederland voor clubconcerten in Utrecht en Rotterdam en greep hij de kans om zijn talent te onderstrepen met een memorabel optreden. 'The Mugician' is een ambitieus en rijk gearrangeerd album waarop diverse gasten meespelen uit de jazz-, hiphop- en rapscene. Hoe klinkt Harrold's repertoire in een uitgekleden kwartetbezetting? Op het podium ontstaat een ingetogen 'jazzversie' zonder elektronica en talloze (vocale) effecten. Hier klinkt een totaal ander idioom. Met akoestische instrumenten creëert Harrold een geclusterd geluid waar synthetische toevoegingen afbreuk aan zouden doen.

Het concert begint met een voicemail van Harrold's moeder, waarop zij hem wijze levenslessen toespreekt. Haar stem gedijt in een lyrische bedding van meanderende pianoakkoorden. Ook verweeft Harrold maatschappijkritische en poëtische teksten in het concert, die hij live spreekt en zingt.

[...vervolg in de rechterkolom](#)



Keyon Harrold verkent het podium. (Foto: Joke Schot)

Niet verwonderlijk voor iemand die veel samenwerkt met straatartiesten. Rap, R&B en hiphop zijn de inspiratiebronnen voor zijn muziek, waarin hij post-bop versmelt met hedendaagse tendensen. Zijn muziek is ook verweven met de geavanceerde beeld- en zapcultuur van videoclip en multimedia. Zo ontstaat er een theatrale dimensie, waar een filmische atmosfeer een bijna vanzelfsprekend onderdeel van is.

"Muziek is magie. Mugician is een speelse samentrekking van Musician en magician. Verbondenheid en plezier vormen de essentie van mijn muziek", vertelt Harrold. Uitgangspunten die zijn ensemble waarmaakt. Concentratie en toewijding wekken een subtiele spanning op. De groep creëert het geluid van de toekomst, waarin swing heeft plaatsgemaakt voor lyrische grooves en extatische energie. Muziek die heroïsch zweeft in een ongrijpbare stratosfeer.

Waar de grondvorm van de muziek aards is, raakt het magistrale trompetspel van Harrold aan een hemelse dimensie. Zijn speelstijl is strak en trefzeker, zijn klank schoon en helder. In zijn solo's speelt hij vloeiende sequensen en ragfijne improvisaties die een tijdloze schoonheid bezitten. Er schuilt een groot jazzmusicus in deze man, die zich op het podium én in de foyer laat kennen als een uiterst vriendelijk mens.

Roland Huguenin



Vlnr: Burniss Travis, Keyon Harrold en Charles Haynes. (Foto: Joke Schot)

SONNY CRISS

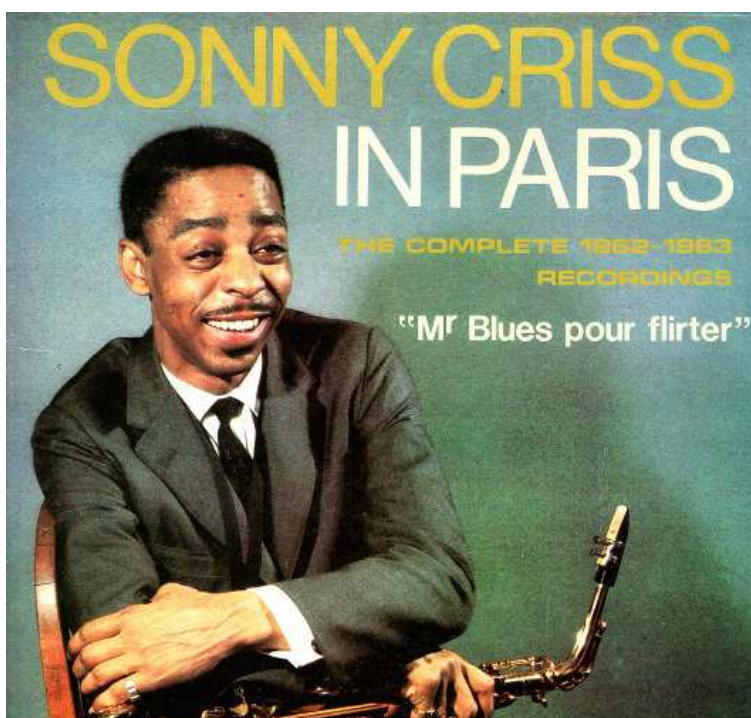
een vergeten altsaxofonist
uit de underground van Los Angeles

De Canadese jazzmusicus Dylan Cramer (1958) was zo onder de indruk van de muziek van altsaxofonist Sonny Criss, dat hij hem in 1977 ging opzoeken in Los Angeles. "He was a very private person. Sonny had a wall he put up". Cramer studeerde bij Criss, maar hun vriendschap duurde slechts acht maand, want Criss stapte uit het leven met een geveerschot. Op 7 april 1997 werd de plaat 'Remembering Sonny Criss' volgespeeld: Dylan Cramer op altsax, een echte collega van Criss op bas: Leroy Vinnegar, Ron Johnston piano en John Nolan op drums (Nagel-Heyer 117).

Sonny Criss werd in Memphis, Tennessee geboren op 23 oktober 1927, hij werd op zaterdag 19 november 1977 dood aangetroffen in zijn woning in Los Angeles. De doodsoorzaak was een revolverschot, de politie sloot zelfmoord niet uit. Als vijftienjarige trok Criss in 1942 met zijn familie naar Los Angeles. Moeder Mrs. Lucy Criss had een goeddraaiende winkel in dameskledij in Watts. Jonge Sonny was daardoor snel financieel onafhankelijk en kon zich vroeg een Mercedes permitteren. In Los Angeles vond Criss muzikale bondgenoten zoals trompettist Sammy Yates en Johnny Otis ('Hand jive'). In de lente van **1946** trad Criss op als vervanger van Charlie Parker in de groep van Howard McGhee (opname van vier titels voor Melodisc). In de zomer van dat jaar speelt Criss samen met Wardell Gray bij de All Stars van gitarist Ernie Lewis. Een krap jaar later, in april 1947, begeleidt hij zanger Billy Eckstine in Billy Berg's Swing Club in Hollywood. Hij heeft Hampton Hawes als vriend en favoriete pianist in die jaren. In The Finale, de West-Coast tegenhanger van Minton's (New York), jammen lokale musici en artiesten op doorreis tot in de vroege ochtend, Stan Getz, Zoot Sims, Miles Davis, Red Rodney, Clara Bryant, Serge Chaloff - Sonny Criss was er in goed gezelschap. Op 6 juli 1947 maakt Criss een reeks opnamen met Howard McGhee, Al Killian, Wardell Gray, Dexter Gordon, Trummy Young, Hampton Hawes, Russ Freeman, Barney Kessel, Red Callender, Roy Porter, uitgebracht als de 'Hollywood Jazz Sessions'. Sonny Criss treedt toe tot de stal van Norman Granz. In 1948 en 1949 neemt hij deel aan de Jazz at the Philharmonic-tournee.

...vervolg in de rechterkolom

DISCOGRAFISCHE NOTITIES



Bij Flip Philips speelt Sonny Criss in februari 1949 'Crazy 'bout Flip'. Het jaar daarna - **1950** - is Criss bij Howard Rumsey & The Lighthouse All Stars. Op 27 augustus neemt Sonny Criss 'Move' en 'Scrapple from the Apple' op met Clark Terry, Wardell Gray, Dexter Gordon in de Hula Hut Club in Los Angeles. In 1951 is Criss in de Bop City in San Francisco te horen. Hij toert langs de West Coast met de Jazz Show Case '55 van Stan Kenton. En hij gaat op tournee met Buddy Rich (26 augustus 1955, vier titels met Harry Edison uitgebracht op 'The Swinging Buddy Rich', de Norgran-sessie). Hij begint opnamen te maken voor Imperial, voorjaar 1956, zie zijn 'Jazz USA', en gaat eigen groepen leiden. Criss treedt ook op in Bobby Troup's Stars of Jazz TV-show van 25 november 1957.

In **1962** komt Criss in Europa wonen, vooral dan in Frankrijk, waar hij een aantal opnamen maakt voor Polydor met pianisten Henri Renaud of Georges Arvanitas, soms met gitarist René Thomas ('Blues pour flirter'). Op 28 januari 1963 is Criss te zien in een Nicolas Dor-TV-opname rechtstreeks vanuit het Palais des Congres te Luik, met pianist Kenny Drew, bassist Benoit Quersin en drummer Larry Ritchie: ze vertolken 'Billie's bounce', 'Black coffee' en 'Tune up' - lees inzake Bobby Jaspar bij de aanvullingen (zie pag. 19).

Na zijn terugkeer naar de States in 1965 wordt hij herontdekt door de onvermoeibare Don Schlitten, die hem produceert in een reeks elpees voor Prestige, dan voor Muse en Xanadu. In augustus 1965 speelt Sonny Criss in Shelly Manne's Hole in Los Angeles met Georges Arvanitas.

De eerste keer dat de East Coast-jazzcritici Sonny Criss live aan het werk konden zien was tijdens het Newport Jazzfestival op 6 juli 1968: volgt een staande ovatie met zijn kwartet: Sonny Criss op alt, met pianist Billy Taylor, bassist Junie Booth en drummer Mousie Alexander, met grandioze vertolking van 'Willow weep for me' en Sonny Rollins' 'Sonnymoon for two' - vandaar dat in Down Beat Sonny Criss als Talent Deserving Wider Recognition wordt aangemerkt.

...vervolg op de volgende pagina links

[...vervolg Sonny Criss van pag. 13](#)

In **1970** vestigt Sonny Criss zich opnieuw in Los Angeles en wijdt hij veel tijd aan welzijnswerk met kinderen, alcoholisten, verslaafden en moeilijke jongeren. Hij geeft gratis concerten in de Hollywood Bowl en krijgt een medaille voor zijn buurtwerk in het getto van Los Angeles, de Watts.

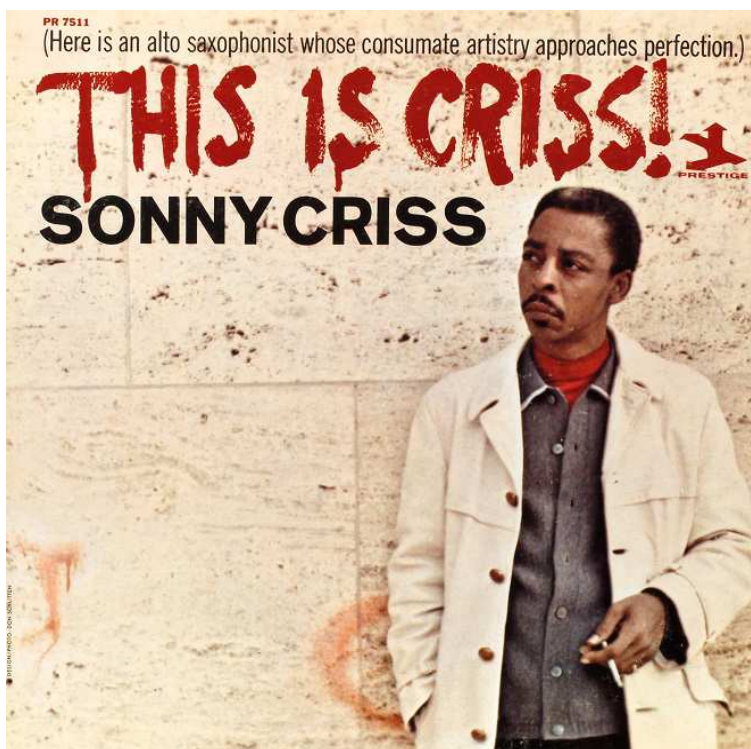
Europa blijft lokken en in 1973 en 1974 verblijft hij daar toch weer, speelt hij in de Brusselse Pol's Place. Een jaar later neemt hij voor het eerst sinds 1969 weer op voor Schlitten, op Xanadu en Muse. Daarna krijgt hij een contract bij Impulse waar Criss in een soort 'Hank Crawford bij CTI'-rol geduwd wordt door producer Esmond Edwards en arrangeur Wade Marcus.

Sonny Criss had zijn leven lang een groot probleem: hij hield van Los Angeles, wilde er wonen. Maar om in de film- en televisiestudio's als muzikant aan de kost te komen moest je doubleren, liefst vier of vijf rietinstrumenten kunnen bespelen. Maar Criss was een 'one horn man' zoals hijzelf bekende in een interview met Harvey Siders voor Down Beat (19 mei 1966).

De altsax was zijn instrument, met Sonny Stitt, Charles McPherson en de eveneens vergeten Frank Morgan behoorde Criss tot de altisten die de Parker-traditie volgden. Zijn toon was minder hard dan die van Parker, vriendelijker. Hij had een uniek vlug vibrato, erg klagend in ballads. Op snelle nummers gebruikte hij wel een paar eigen clichés, hij bezat een intense swing, een grote creativiteit en op den duur een herkenbaar geluid. En als je luistert naar zijn versie van 'Willow weep for me' voelde je zijn problemen met alcohol, drugs en familie. Criss nam ook op met pianist Onzy Matthews: in 1963 'Tobacco Road' met Lou Rawls, en in 1964 voor Capitol 'Blues With A Touch Of Elegance'. Met Ralph Burns in 1962 voor Epic 'Swingin' Down The Lane'.

Onder de supervisie van Norman Granz maakte hij vier titels onder eigen naam met pianist Hampton Hawes (op de plaat 'Sonny Criss/Tommy Turk Collates', op Verve als 'An Evening Of Jazz'). In 1956 neemt hij vier elpees op voor Imperial ('Jazz USA', 'Go Man!', 'Sonny Criss Plays Cole Porter' en 'Criss Cross'), met Kenny Drew of Sonny Clark, Barney Kessel, Leroy Vinnegar of Buddy Clark, Chuck Thompson of Lawrence Marable en vibrafonist Larry Bunker. Met pianist Wynton Kelly maakt hij in maart 1956

[...vervolg in de rechterkolom](#)



voor het Chicago-platenlabel Peacock de plaat 'At The Crossroads', later uitgegeven als 'Sonny Criss Quartet featuring Wynton Kelly'.

Voor Polydor neemt Criss in 1962 en 1963 in Parijs 'Mr. Blues Pour Flirter' op, met soms Arvanitas op orgel. Op zeven tracks van 'Esther Phillips with Onzy Matthews Orchestra' waarop ook Lou Blackburn en Teddy Edwards ('Confessin' The Blues' - Atlantic) is Criss in oktober 1966 van de partij.

Zeven elpees maakt Criss van 1966 tot 1969 voor producer Don Schlitten op Prestige:

- 21 okt 1966**, 'This Is Criss!' met Walter Davis, Paul Chambers, Alan Dawson;
- 23 mrt 1967**, 'Portrait Of Sonny Criss' met Walter Davis, Paul Chambers, Alan Dawson;
- 18 aug 1967**, 'Up, Up And Away' met Cedar Walton, Tal Farlow, Bob Cranshaw, Lenny McBrowne;
- 12 jan 1968**, 'The Beat Goes On!' met Cedar Walton, Bob Cranshaw, Alan Dawson;
- 8 mei 1968**, 'Sonny's Dream/Birth Of The New Cool' met Conte Candoli, Teddy Edwards, Tommy Flanagan, (zes composities en arrangementen van Horace Tapscott);
- 2 jul 1968**, 'Rockin' In Rhythm' met Eddie Green, Bob Cranshaw, Alan Dawson;
- 20 jan 1968**, 'I'll Catch The Sun', met Hampton Hawes, Monty Budwig, Shelly Manne.

In januari 1970 is Criss bij de Hampton Hawes All Stars, met Harry Edison, Teddy Edwards en op twee tracks Big Joe Turner, 'Live At The Memory Lane' (uit de tv-serie Jazz on Stage). Op 28 januari 1974 neemt Criss in Bologna met het Georges Arvanitas Trio de plaat 'Live In Italy' op. Ruim een jaar later, op 24 februari 1975, staat hij in de studio voor 'Crisscraft' (Muse) met Dolo Coker, Ray Crawford, Larry Gales en Jimmie Smith. Dan: 1 maart 1975, 'Saturday Morning' voor Xanadu, met Barry Harris, Leroy Vinnegar, Lenny McBrowne; 20 oktober 1975, 'Out Of Nowhere', andermaal voor Muse, met Dolo Coker, Larry Gales en Jimmie Smith.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

[...vervolg Sonny Criss van pag. 14](#)

Uit de periode 1975-1976 komt de Impulse plaat 'Warm And Sonny' met strijkers, een blazerssectie en wisselende ritmesecties (Chuck Domanico, Dorothy Ashby, Lee Ritenour, Dennis Budimir, ...) Uit 1976 stamt de Impulse plaat 'The Joy Of Sax', met deels musici van de vorige Impulse, maar ook met Blue Mitchell erbij, Ernie Watts, Patrice Rushen en Oscar Brashear.

In 1977 werd bij Sonny maagkanker vastgesteld en kon hij niet meer optreden. Op 19 november 1977 maakte hij een eind aan zijn leven. De week nadien stond een Japanse tournee gepland. Hij was vijftig jaar, niet getrouwd en liet zijn moeder en zoon Stephen Criss achter.

In Jazz Monthly (april – mei 1968) staat een interview van Sonny Criss met Mark Gardner en Bob Porter. Daarin spreekt hij ook over twee commerciële platen voor 20th Century Fox, één met popliedjes en één onder leiding van trombonist Harry Betts 'The Harry Betts Orchestra - Fabulous Film Tunes' uitgebracht in 1967, waarop ook Jack Sheldon en Don Fagerquist meespelen.

Criss is te zien in de film *Le Glaive et la Balance* van André Cayatte, met Anthony Perkins, in een scene gefilmd tijdens het 3^{de} Jazz Festival Antibes Juan les Pins (juli 1962) met vocaliste Mae Mercer, Sonny Grey, Lou Bennett en Kenny Clarke (muziek op EP Pathe 45EG620). Op 14 oktober 1973 verscheen in *L'Aurore* een foto van Criss genomen tijdens een optreden in de Parijse Club St.Germain van Moustache. Men ziet er Criss begeleid door gelegenheidsdrummer James B. Harris, producer van enkele Kubrick-films en zelf regisseur (*Some call it Loving*). De normale drummer was volgens het bijschrift Sylvain Krief, jazzfunker overleden 22 december 2018.

TOT SLOT ...

Critici hebben nooit beseft welk talent met Sonny Criss verloren is gegaan. Vanaf den beginne zat hij tussen de groten die wel erkenning kregen: Howard McGhee, Gerald Wilson, Dexter Gordon, Teddy Edwards, Wardell Gray, Barney Kessel, Sonny Clark, Hampton Hawes, Fats Navarro, Charlie Parker, Ray Brown, Chet Baker, Buddy Rich. Dankzij deze Jazzflits: Remembering Sonny Criss - en zijn vele tijdgenoten!
Erik Marcel Frans

[Meer over Sonny Criss op pag. 19](#)

JAZZ IN BEELD



David Murray in het Bimhuis, A'dam. (Foto: Marcel Schikhof)

Samen met bassist Ingebrigt Håker Flaten en drummer Paal Nilssen-Love deed tenorsaxofonist **David Murray** eind mei Nederland en België aan. Op 25 mei was hij in De Singer, Rijkevorsel en vijf dagen later in het Bimhuis, Amsterdam.

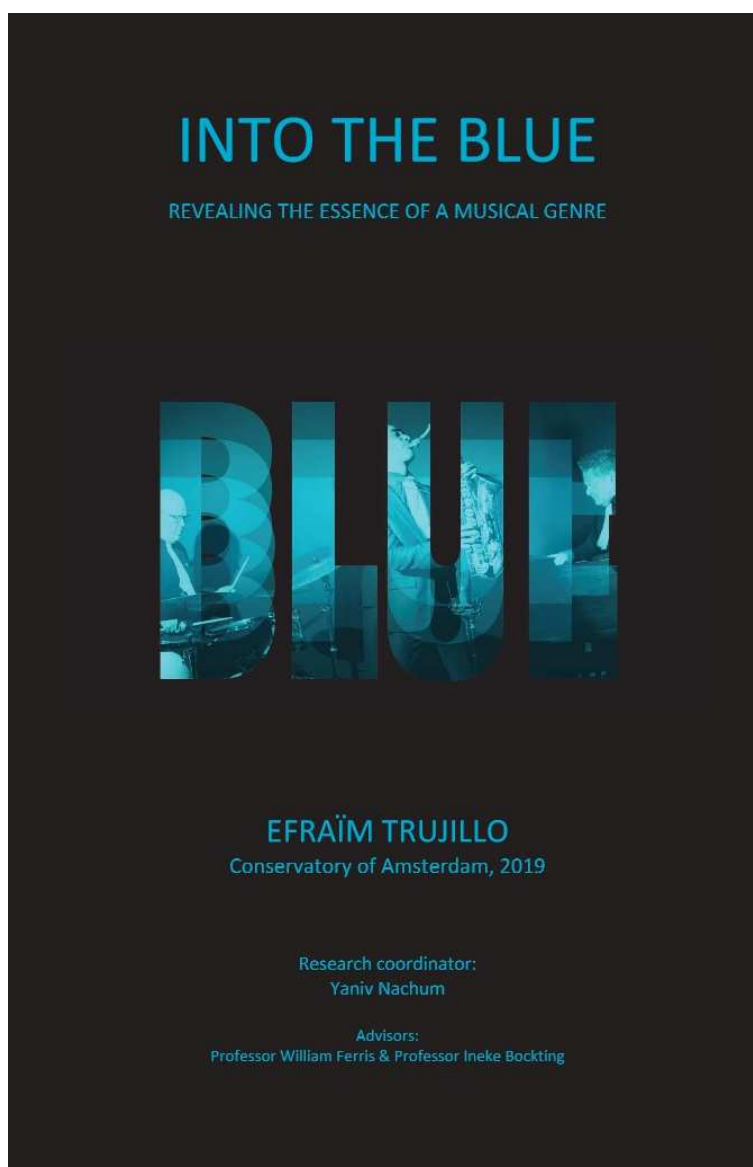


David Murray in De Singer, Rijkevorsel. (Foto: Jean Schoubs)

INTO THE BLUE DE ESSENTIE VAN DE BLUES

Saxofonist Efraïm Trujillo, die met de cd 'Blue' van The Preacher Men genomineerd is voor de Edison Publieksprijs Jazz, ging vorig najaar terug naar het conservatorium om op zoek te gaan naar de essentie van de blues. Dat resulteerde begin dit jaar in een onderzoeksverslag getiteld 'Into the Blue'. Om zijn bevindingen in de praktijk te kunnen brengen bouwde hij een aangepaste saxofoon: de Blueshorn.

Voor die Blueshorn modificeerde hij samen met specialist Paul Feldmann een Buescher 400 tenorsaxofoon. Met dit instrument kan hij de 'slides, slurs & bends' die in blueszang, gitaarpartijen (met bottleneck) en bij de 'one strand'-basinstrumenten te horen zijn, beter benaderen. Daarin schuilt in de ogen van Trujillo namelijk de essentie van de blues. Een inzicht dat hij pas na jaren spelen verwierf. "Ik studeerde in 1994 af aan het Conservatorium van Amsterdam. Mijn conceptie van de blues in die tijd was een '12-bar tune in swingfeel' met drie basisakkoorden en het gebruik van vele harmonische substituties en 'turn-arounds'. Ik speelde de blues-toonladder en varieerde met verschillende bebop-licks. Ik gebruikte in principe dezelfde jazzbenadering als bij elke andere bebop-tune. Het duurde tot in de volgende eeuw voordat ik me realiseerde dat ik nooit serieus blues gespeeld had", aldus Trujillo. In het najaar van 2018 besloot hij op 49-jarige leeftijd terug naar school te gaan om aan het Conservatorium van Amsterdam 'Master's Research' te doen naar de 'echte' blues. Efraïm Trujillo: "Mijn onderzoeksvraag was: wat zijn de essentiële kenmerken van de blues, wat maakt muziek 'blue'? En kan ik een betere muzikant worden door onderzoek te doen?" Door middel van de nieuwste muzikanalysetechnieken probeerde hij de kern van de 'bluesy sound' te vinden. Hij las het nodige, verdiepte zich in het werk van W.C Handy en draaide tal van bluesplaten. Wat hij bijna niet tegenkwam in dit studiemateriaal waren de twaalfmaten bluesvorm, de harmonische structuur I/IV/V en de 'blues scale'. De 'blue note' leek afwezig te zijn. Het bleek in de onderzochte blues om iets anders te draaien. "The bluesy effect is, in fact, a blue movement climbing up ...vervolg in de rechterkolom



towards the third, fifth or seventh note of the scale, with an optional bend-down at the end", zo valt in het Engelstalige verslag van Trujillo's studie te lezen, "I was surprised by the extent of the slides, slurs and bends, and the variety of techniques used." Nadat hij dit had geconstateerd was Trujillo's volgende stap om zijn manier van blues spelen aan te passen. Daarvoor bleek een conventionele saxofoon niet geschikt. Omdat de blues zich ontwikkelde via eigenhandig gemaakte instrumenten, koos hij ervoor om ook eigenhandig een instrument te ontwerpen: de Blueshorn, een gemodificeerde gewone saxofoon. Voor het verslag van zijn studie 'Into the Blue (Revealing the essence of a musical genre)' werd Efraïm Trujillo afgelopen maart beoordeeld met een '9 with distinction', wat hem een cum laude waardering opleverde. De commissie gaf daarbij als commentaar: 'indrukwekkend, veelomvattend onderzoek'. Wat Trujillo betreft blijft het hier niet bij en komt er nog vervolgonderzoek naar het effect van de eigengemaakte instrumenten op de ontwikkeling van de blues. In het bijzonder naar de 'one strand' en 'bottleneck'-techniek.

Hans van Eeden

Lees het volledige onderzoeksverslag op:
<https://preachermen.com/blues-horn/>

WINNAARS EDISONS JAZZ

De jury van de Edisons Jazz/World 2019 (Michelle Kuypers, Angelique Houtveen, Co de Kloet, Cor Bakker, Paul Bruger, Mathijs de Groot en Imme Schade van Westrum) heeft in vijf jazzcategorieën de volgende albums een Edison toegekend:

Jazz Nationaal

Jazz Orchestra of The Concertgebouw
[Crossroads](#)

Jazz Internationaal

Brad Mehldau
[After Bach](#)

Jazz Vocaal Nationaal

Sanne Rambags, Mudita
[Listen To The Sound Of The Forest](#)

Jazz Vocaal Internationaal

Jacob Collier
[Djesse Vol.1](#)

Het document

The Rob Franken Electrification
[Functional Stereo Music 1-6](#)

De Edisons Jazz worden zondag 7 juli in het Rotterdamse jazzpodium Lantaren-Venster aan de winnaars uitgereikt.

JAZZ OP PAPIER



Jazzbulletin 111 is uit

In Jazzbulletin 111 onder meer: een vraaggesprek met pianist Sebastiaan van Bavel, een Estafettecolumn van zangeres Fleurine, drummer Eric Ineke haalt herinneringen op aan zijn tournees met vader en zoon Jimmy en Doug Raney en Peter Smids bespreekt de nieuwe NJA-cd 'Orkest Ruud Bos: The Secret All Star Band', met opnamen uit 1964- 1969 waarin de gehele Nederlandse jazztop van toen schittert (alleen al de saxofonisten: Piet Noordijk, Herman Schoonderwalt, Harry Verbeke, Ruud Brink en Toon van Vliet).

Meer info: <https://bit.ly/2szEMPY>

FESTIVALS JULI



Saxofonist Kenny Garrett - hier backstage in LantaarnVenster (Rotterdam, 2015) - komt in juli naar het Dinant Jazz Festival. (Foto: Joke Schot)

GENT JAZZ FESTIVAL

Bijlokesite, Gent
29 juni tot en met 9 juli 2019
(<https://gentjazz.com/>)

Met onder anderen: Stuff, Diana Krall, Fred Hersch & WDR Big Band olv Vince Mendoza, John Zorn, Christian Sands, Yuri Honing en Terence Blanchard.

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Ahoy, Rotterdam
12, 13, 14 juli 2019
(<https://www.northseajazz.com>)

Programma:

vrijdagavond: <https://bit.ly/2X8Mq8E>
zaterdagavond: <https://bit.ly/2W0kJ7Y>
zondagavond: <https://bit.ly/2MdvuEf>

BROSELLA JAZZ

Groentheater, Brussel
14 juli 2019
(<https://www.brosella.be>)

Met onder anderen: Urbex feat Magic Malik & Jozef Dumoulin, Lars Danielsson & Paolo Fresu en Marquis Hill Blacktet.

DINANT JAZZ FESTIVAL

Abbaye de Leffe, Dinant
26, 27, 28 juli 2019
(<https://www.dinantjazz.com/>)

Met onder anderen: Monty Alexander, **Kenny Garrett**, Manu Katché, Alex Tassel, Dinant Jazz Orchestra en het Harold López-Nussa Trio.

VARIA

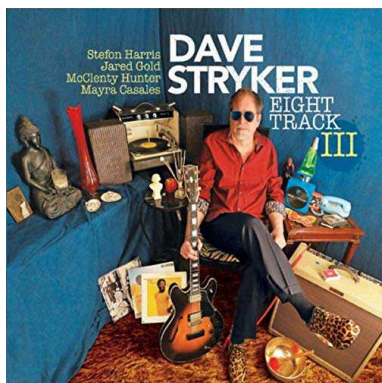
Babette Verhoef geeft plaat tweede kans

Met Grupo Babette maakte zangeres Babette Verhoef 25 jaar geleden de plaat 'Brasilia'. VIA Records zou de distributie doen, maar daar kwam het niet van. De plaat raakte in de vergetelheid. Tot grote spijt van Verhoef. "Afgelopen maand heb ik het album op Spotify gezet, uiteraard met de bedoeling om na al die jaren toch wat exposure aan deze zorgvuldig gecomponeerde plaat te geven", aldus de zangeres. Ze maakte 'Brasilia' indertijd met Markus Ilmari Schmid (gitaar), Jaap Koning (drums), Sven Schuster (bas) en Rutger Molenkamp (saxofoons).

Luister hier: <https://spoti.fi/2QLfjwI>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 3 juni 2019



- 1 **Dave Stryker**
Eight Track III
(Strikezone)
- 2 **Wynton Marsalis**
Bolden (Original Soundtrack)
(Blue Engine)
- 3 **Eric Reed**
Everybody Gets The Blues
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 1 juni 2019



Esperanza Spalding tijdens het North Sea Jazz Festival 2016.
(Foto: Joke Schot)

[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italy\)](#)
[Jan Granlie, salt-peanuts.eu \(Pan-Scandinavian\)](#)
[Magnus Nygren, OrkesterJournalen \(Sweden\)](#)
[Matthieu Jouan, Citizenjazz.com \(France\)](#)

FIRE! ORCHESTRA

Arrival (Rune Grammofon)

[Axel Stinshoff, Jazz thing \(Germany\)](#)

ESPERANZA SPALDING

12 Little Spells (Concord)

[Madli-Liis Parts, Muusika \(Estonia\)](#)

MARIA FAUST

Farm Fresh (Gotta Let It Out Records)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum \(Poland\)](#)

EABS

Slavic Spirits (Astigmatic Records)

[Mike Flynn, Jazzwise \(UK\)](#)

ANDREW MCCORMACK

Graviton - The Calling (Ubuntu Music)

[Anna Filipieva, Jazz.Ru \(Russia\)](#)

MAKAR NOVIKOV & HISKE OOSTERWIJK

Stereobass (Rainy Days Records)

[Christine Stephan, JAZZTHETIK \(Germany\)](#)

JOAKIM BERGHÅLL TRIALITY

The Arctic (Eclipse Music)

[Viktor Bensusan, jazzdergisi.com \(Turkey\)](#)

WYNTON MARSALIS

Bolden (Blue Engine Records)

[Cim Meyer, Jazz Special \(Denmark\)](#)

JESSE LEWIS & IKE STURM

Endless Field (Biophilia Records)

[Lars Mossefinn, Dag og tid \(Norway\)](#)

ELEPHANT9

Psychedelic Backfire I (Rune Grammofon)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.

JAZZQUOTE

Stan Getz:

"A good quartet is like a good conversation among friends interacting to each other's ideas."

SONNY CRISS

(vervolg van pag. 15)

**INTERNET**

Op internet circuleren talrijke geluidsfragmenten met muziek van Sonny Criss. Even proberen ...

27 08 1950 - 'Move' - Jam Session - met Clark Terry, Wardell Gray, Dexter Gordon (uit OJC-051)

31 07 1956 - 'After you've gone' - met Sonny Clark, Leroy Vinnegar, Lawrence Marable - (uit 'Sonny Criss - Go Man!')

26 08 1956 - 'Anything goes' - met Sonny Clark, Buddy Woodson, Larry Bunker, Lawrence Marable - (uit 'Sonny Criss Plays Cole Porter')

23 04 1963 - 'Don't get around much anymore' - met George Arvanitas, René Thomas, Pierre Michelot, Philippe Combelle - (uit 'Mr. Blues pour Flirter, Vol.2')

21 10 1966 - 'Black coffee' - met Walter Davis, Paul Chambers - (uit 'This Is Criss!')

18 08 1967 - 'Paris blues' - met Cedar Walton, Tal Farlow, Bob Cranshaw, Lenny McBrowne - (uit 'Sonny Criss - Up, Up And Away')

08 05 1968 - 'Sonny's dream/Birth of the new cool' - met Conte Candoli, Dick Nash, Ray Draper, David Sherr, Teddy Edwards, Pete Christlieb, Tommy Flanagan, Al McKibbin, Everett Brown Jr., Horace Tapscott (uit 'Sonny's Dream')

24 02 1975 - 'Blues in my heart' - met Dolo Coker, Ray Crawford, Larry Gales - (uit 'Crisscraft')

01 03 1975 - 'Angel eyes' - met Barry Harris, Leroy Vinnegar, Lenny McBrowne - (uit 'Saturday Morning')

20 10 1975 - 'All the things you are' - met Dolo Coker, Larry Gales, Jimmie Smith - (uit 'Out Of Nowhere')

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

SONNY CRISS ALS COMPONIST

'Calidad', 'Tornado', 'The first one', 'Blues for the boppers', 'West Coast blues', 'Blue Friday', 'Ham's blues', 'Sylvia', 'Butt's delight', 'Blues pour flirter', 'Early and later', 'Steve's blues', 'Paris blues', 'California screamin', 'Blue sunset', 'Sonny's blues', 'Crisscraft', 'Jeannie's knees', 'The dreamer', 'Blues for Willie', 'Midnight mellow'.

BIBLIOGRAFIE OVER SONNY CRISS

19 mei 1966, Down Beat, pag. 27,

One Horn Man van Harvey Siders

10 mrt 1977, Down Beat, pag. 20,

Up from the Underground van Howard Mandel

dec 1962, Jazz Magazine, no. 89, pag. 50,

L'Homme de l'Ouest van Jean-Louis Ginibre en Jean Wagner

aug 1968, Jazzwereld 19, pag. 27,

This is Sonny Criss door Paul ten Have

mei 1970, Jazzwereld 29, pag. 32,

Portrait of Sonny Criss door Anton Witkamp

dec 1977, Swingtime 26,

Alleen maar de alt fataal voor Sonny Criss

door Mon Devoghelaere

AANVULLINGEN

Bobby Jaspar overleed op 4 maart 1963 in het Bellevue Hospital in New York, na vijf maanden ziekte, een twaalf uur durende hartoperatie op 28 februari liep fataal af. Om 1.000 dollar ziekenhuisfactuur te betalen organiseerden Les Amis de Bobby Jaspar op 28 januari 1963 een benefietconcert in het Palais des Congrès in Luik, 500 plaatsen. Traden op: Johnny Griffin, Barney Wilen, Jack Pelzer, Sadi, René Thomas, en ook Sonny Criss, Kenny Drew, Benoit Quersin en Larry Ritchie, en van dit concert bestaan Nicolas Dor-filmopnamen. Jaspar was 37.

Op dvd 'Sonny Criss & The L.A. Stars/Les McCann Trio' - Live at the Memory Lane Steak House in Los Angeles, januari 1970, met Big Joe Turner en uitgebreid Sonny Criss.

Sonny Criss is met 'The hunt, part 1 & part 2' samen met Dexter Gordon, Wardell Gray, Howard McGhee op de plaat 'On The Road - the music from Kerouac's classic beat novel'.

Het is definitief foutief Sonny Criss en Wardell Gray te melden op een plaat van Ernie Lewis' All Stars. Op Pacific 610 staan op het label vermeld: Earl Watkins (drums), Earl Boatley (gitaar), Jerome Richardson (altsax), Ernest Royal (trompet), Eddie Taylor (tenorsax), Vernon Alley (bas) en Ernie Lewis (piano).

Prestige Profiles Vol. 6 citeert 'Jackie McLean - Steve's Blues feat. Sonny Criss' - onjuist?

Gerald Wilson 'Big Band Modern' (Jazz Factory 22880) geeft Criss op twee sessies: 'Live San Francisco's Veterans Memorial' uit 1950 en 'Live in Los Angeles 1954'

Op de elpee 'Clap Your Hands' van Memphis Slim is Sonny Criss met het orkest van Jacques Denjean aanwezig op twee tracks: 'Raining in my heart' en 'That's the way the cookie crumbles', met drummer Philippe Combelle en de fantastische bluesgitarist Mickey Baker, plaat uit 1964. In geen enkele discografie is deze Criss vermeld.

Het label met speciale en beperkte uitgaven: Mosaic Select 029: Onzy Matthews, drie cd's met opnamen van 1963-1965, met Sonny Criss. Met bovendien opnamen van enkele klanten van San Quentin Horace Tapscott, Dupree Bolton, Earl Anderza.

RealGoneJazz 549 heeft zes elpees van Sonny Criss op vier cd's.